

„Rozhodol som sa byť svätým“

Pochádzam z hlboko veriacej rodiny. Sedem rokov som bol miništrantom, tri roky som bol členom neokatechumenátneho spoločenstva. No neuspokojovalo ma to. Chcel som byť niečím viac, chcel som vynikať. Začalo sa to fajčením marihuany v siedmej triede základnej školy. Potom sme si so spolužiakom oholili hlavy, začali sme vystrájať na uliciach, občas sme niekoho napadli, pobili sme sa. Pil som toľko, že bez alkoholu sa

mi triasli ruky. Páčilo sa mi aj vystrájanie na štadiónoch.

Išiel som na zápas Česko – Poľsko v Ostrave. Tam som sa tak opil, že som nevedel, čo robím. Napadol som policajta. Zadržali ma. Už som nebol schopný hrať hrdinu. So slzami v očiach som vošiel do cely. V ušiach mi zneli slová, ktoré mi dva dni predtým povedala mama: „Lukáš, obráť sa, lebo Boh to tak nenechá. Niečo sa stane.“ A stalo sa – išiel som do väzenia, a to ešte v inom štáte. Prvé, čo som v cele urobil, bolo to, že som si kľakol na posteľ, začal som Boha odprosovať a prosiť ho, aby túto situáciu vyriešil. Po troch mesiacoch ma pustili. Keby som sedel o štyri dni dlhšie, v škole by ma neklasifikovali a vylúčili by ma. Vďaka Bohu i ľuďom sa mi podarilo ukončiť ročník, za čo som veľmi vďačný riaditeľovi našej školy.

Začal som žiť ako normálny človek. Vydržalo to tri mesiace. Potom kamaráti opäť začali o mne hovoriť – feťák. Znova krádeže, zasa súd, tentoraz za krádež a bitku. Rozsudok – dva roky väzenia s odkladom na tri roky, okrem toho veľká peňažná pokuta. No mne to bolo jedno. Poznal som temnú stránku mesta – kradol som, chodil na všelijaké „akcie“. A matka mi celý čas vravievala: „Lukáš, obráť sa, lebo spadneš veľmi hlboko.“ Zapchával som si uši, utekal, no ona, dokonca aj keď som spal, strhávala zo mňa deku a čítala mi Sväté písmo. Až som napokon tam tých kamarátov zanechal.

Začal som chodiť do posilňovne, brať steroidy. Narástli mi také svaly, aké som chcel mať. Je pravda, že drogy a posilňovňa nejdú dokopy, no robil som to tak, že sa dalo. Anfetamín, extáza, LSD... Raz som bol na nejakom večierku, kde som bez prestávky tancoval trinásť hodín. Prácu som si hľadal len vtedy, keď zo súdu prichádzali listy, že mi zmenia podmienku na väzenie.

Bolí sme traja kamaráti. Raz jeden z nich mal autohaváriu: kóma, opuch mozgu. Vo mne sa prebudilo svedomie, lebo mal som ísť s ním. Určite by som sedel vedľa šoféra, presne na mieste, kde

narazil autobus... Bola to výstraha. Vyspovedal som sa, lebo kumpán bol v núdzi. No len čo sa uzdravil – lekári to pokladali za zázrak –, opäť sa začala posilňovňa, drogy, zábavy. Napokon sa začalo také utrpenie, že nič mi neprinášalo uspokojenie: ani bitky, ani drogy, ani to, že som bol dôležitý, ani to, že som bol tvrd'as... Hovoril som si: „Ujdem z tohto mesta, budem bývať niekde inde, nájdem si slušných kamarátov, s takými sa dám dokopy, lebo ináč sa z toho nedostanem...“

A mama mi stále hovorila, aby som sa obrátil. Jedného dňa stála na balkóne a fajčila. Tak som zavrel balkónové dvere, zatiahol záves, aby som sa jej zbavil, aby som sa zbavil výčitiek svedomia. Vtedy som uzrel čosi znepokojujúce – smutné, uslzené matkine oči. Akoby sa ma pýtala: „Čo som ti urobila?“ Srdce ma tak rozbolelo, že som ju hneď pustil do bytu. Odišla do kostola – bol prvý piatok. Ja som vzal do rúk Sväté písmo a našiel som taký úryvok: „Proste, a dostanete.“ Začal som si robiť obložené chlebíky a nahlas sa rozprávať s Bohom. Povedal som mu: „Vieš, ja sa nedokážem obrátiť. Nemám na to silu. No keby si ma trochu nakopol, tak môj motor sa roztočí... a potom to už pôjde.“

Ďalší deň som išiel na oslavu do baru. Kumpán, ktorý mal nehodu, sa uzdravil a chcel sa opiť. Bolo nás tam niekoľko desiatok. Išiel som tam opitý a nafetovaný. Tam som stretol Tomáša, tiež opitého. A on mi začal hovoriť, že chodí do kostola, že by chcel zmeniť svoj život. Vtedy sa vo mne prebudila akási sila. A nebol to dôsledok drog, lebo od tej oslavy je vo mne stále.

Všetko som pochopil. Nefetujem, nepijem a nik mi nechce veriť, že som sa z toho dostal bez liečenia v ústave. Teraz cítim, že žijem. Veľa ľudí sa mi vysmieva. Hovoria, že „mi stúpila kyselina“ (to znamená, že LSD stále účinkuje). No ja viem svoje. A vieš, ako som sa rozhodol? Možno to bude zniet' divne, ale... chcem byť svätým.

Lukáš ■

foto: archiv MSI